

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pozycję 2206 CN należy interpretować w ten sposób, że uzyskany w wyniku fermentacji koncentratu jabłkowego napój o nazwie „Ferm fruit”, który jest używany również jako napój bazowy do wytwarzania różnych innych napojów, posiada zawartość alkoholu 16 % obj., w wyniku oczyszczenia (w tym ultrafiltracji) posiada neutralny kolor, zapach i smak i do którego nie dodano alkoholu destylowanego, klasyfikuje się do tej pozycji? W przypadku odpowiedzi przeczącej: Czy pozycję 2208 CN należy interpretować w ten sposób, że taki napój klasyfikuje się do tej pozycji?
- 2) Czy pozycję 2206 CN należy interpretować w ten sposób, że napój o zawartości alkoholu wynoszącej 14 % obj., uzyskany poprzez zmieszanie opisanego w pytaniu pierwszym napoju (bazowego) z cukrem, aromatami, barwnikami, substancjami smakowymi oraz zagęszczaczami i konserwantami, który nie zawiera alkoholu destylowanego, klasyfikuje się do tej pozycji? W przypadku odpowiedzi przeczącej: Czy pozycję 2208 CN należy interpretować w ten sposób, że taki napój klasyfikuje się do tej pozycji?

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 września 2014 r. w sprawie T-317/12
Holcim (Romania) SA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2014 r. przez Holcim
(Romania) SA**

(Sprawa C-556/14 P)

(2015/C 065/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Holcim (Romania) SA (przedstawiciel: adwokat L. Arnauts)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd (ósma izba) w dniu 18 września 2014 r. w sprawie T-317/12 Holcim (Romania) SA/Komisja Europejska;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem w sprawie T-317/12 oraz kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości;
- odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;

ewentualnie, uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Sądem:

- na podstawie art. 256, 268 i 340 TFUE, stwierdzenie odpowiedzialności Unii za postępowanie Komisji Europejskiej w odniesieniu do szkody poniesionej przez stronę skarżącą w wyniku kradzieży 1 000 000 uprawnień;
- zobowiązanie Unii do zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty odpowiadającej wartości rynkowej skradzionych uprawnień, które nie zostaną odzyskane do dnia wydania ostatecznego wyroku, po cenie rynkowej z dnia kradzieży, powiększonej o odsetki według stopy 8 % rocznie od dnia 16 listopada 2010 r.;
- w konsekwencji, zobowiązanie Unii Europejskiej do zapłaty na rzecz skarżącej, tymczasowo, kwoty 1 EUR;
- zobowiązanie stron do wypracowania porozumienia w kwestii kwoty odszkodowania lub zobowiązanie strony skarżącej do udowodnienia ostatecznego rozmiaru szkody w terminie 3 miesięcy od wydania wyroku częściowego;
- stwierdzenie, że wyrok jest wykonalny;

a w każdym razie:

- obciążenie Unii kosztami postępowania;
- stwierdzenie, że wyrok jest wykonalny.

Zarzuty i główne argumenty

W rozporządzeniu 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ Komisja Europejska ustanowiła standaryzowany system rejestrów krajowych (system handlu uprawnieniami do emisji) w celu śledzenia i zabezpieczenia wydawania, nabywania, przenoszenia i unieważniania uprawnień (tj. uprawnień do emisji określonej ilości gazów cieplarnianych w ramach międzynarodowych umów dotyczących ograniczenia poziomu emisji). Rejestry krajowe są połączone z centralnym administratorem przy Komisji Europejskiej, zwanym Niezależnym Dziennikiem Transakcji Wspólnoty (CITL), i przezeń nadzorowane.

Kilka rejestrów krajowych systemu handlu uprawnieniami do emisji padło ofiarą ataków cyberprzestępców. W dniu 16 listopada 2010 r. miał miejsce nielegalny wgląd do prowadzonych w ramach tego systemu rachunków spółki Holcim (Romania). W wyniku szeregu operacji przeprowadzonych przez nieupoważnione osoby 1 600 000 uprawnień zostało przeniesionych na dwa rachunki zagraniczne, przy czym 600 000 z nich zostało odzyskanych dzięki interwencji rumuńskiego rejestru krajowego (NEPA). W ten sposób doszło do powstania straty w kwocie około 15 000 000 EUR, gdyż ze względu na stanowisko Komisji Europejskiej spółka Holcim (Romania) nie była w stanie odzyskać pozostałych skradzionych uprawnień.

Komisja Europejska konsekwentnie odmawiała (i) zablokowania skradzionych uprawnień, mimo że każde z nich ma indywidualny numer i w dowolnym momencie można je łatwo namierzyć w systemie handlu uprawnieniami do emisji oraz (ii) ujawnienia, na których rachunkach lub w których rejestrach krajowych zostały one umiejscowione, co pozwoliłoby spółce Holcim podjąć środki prawne we właściwym państwie lub we właściwych państwach. Komisja Europejska nakazała także innym rejestrům zajęcie takiego samego stanowiska, w oparciu o obowiązek zachowania poufności.

Roszczenie odszkodowawcze przeciwko Unii Europejskiej, na podstawie art. 21 protokołu do statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 256, 268 i 340 TFUE, które zostało oddalone przez Sąd wyrokiem z dnia 18 września 2014 r., jest oparte na następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy: odpowiedzialność Unii Europejskiej za niezgodne z prawem decyzje Komisji Europejskiej polegające na:

- i. błędnej wykładni art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- ii. naruszeniu art. 20 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE oraz
- iii. naruszeniu kilku ogólnych zasad prawa (zasady proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, obowiązku staranności i prawa do skutecznej ochrony sądowej w odniesieniu do prawa własności), poprzez decyzję o nieujawnianiu lub odmowie zezwolenia na ujawnienie lokalizacji skradzionych uprawnień do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Zarzut drugi: odpowiedzialność Unii Europejskiej za niezgodne z prawem wprowadzenie w życie art. 19 i 20 dyrektywy 2003/87 i rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 2216/2004 w odniesieniu do bezpieczeństwa, poufności i funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Zarzut trzeci: odpowiedzialność Unii Europejskiej za zgodne z prawem działania wywierające wpływ na szczególny krąg podmiotów gospodarczych w sposób nieproporcjonalny w porównaniu z innymi (nietypowa szkoda) i wykraczający poza granice ryzyk gospodarczych związanych z prowadzeniem działalności we właściwym sektorze (szczególna szkoda), bez przepisu prawa stwarzającego podstawy do uzasadnienia domniemanej szkody ogólnym interesem gospodarczym.

- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).
- ⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotycząca mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wdrożenia protokołu z Kioto (Dz.U. L 49, s. 1).
- ⁽³⁾ Dz.U. L 386, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 5 grudnia 2014 r. – Caner Genc/Udlændingenævnet**

(Sprawa C-561/14)

(2015/C 065/34)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caner Genc

Strona pozwana: Udlændingenævnet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadę standstill zawartą w art. 13 decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, dołączonej do podpisanego w dniu 12 września 1963 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją lub zasadę standstill zawartą w art. 41 ust. 1 podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. protokołu dodatkowego zatwierdzonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nowe, bardziej rygorystyczne warunki dostępu do instytucji łączenia rodzin w przypadku tych ich członków, którzy nie są aktywni gospodarczo – w tym małoletnich dzieci – i którzy chcą dołączyć do aktywnych gospodarczo obywateli tureckich, którzy mają miejsce zamieszkania i zezwolenie na pobyt w państwie członkowskim, są objęte obowiązkiem standstill, jeśli uwzględni się:
  - a) wykładnię zasady standstill przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości UE w szczególności w wyrokach Derin (EU: C:2007:442); Dülger (EU:C:2012:504); Ziebell (EU:C:2011:809) (wielka izba) oraz Demirkan (EU:C:2013:583) (wielka izba),
  - b) cel i treść układu z Ankary w wykładni przyjętej w szczególności w wyrokach Ziebell i Demirkan, uwzględniając przy tym:
    - okoliczność, że układ ten oraz związane z nim protokoły, decyzje itd. nie zawierają postanowień w przedmiocie łączenia rodzin, a także
    - okoliczność, że instytucja łączenia rodzin w ramach ówczesnej Wspólnoty, a obecnie – Unii, pozostawała zawsze uregulowana w prawie wtórnym (obecnie w dyrektywie 2004/38/WE ⁽²⁾, czyli dyrektywie o swobodnym przepływie)?
- 2) Przy udzielaniu odpowiedzi na pytanie 1 Trybunał proszony jest o wskazanie, czy pochodne prawo do łączenia rodzin mogące przysługiwać członkom rodzin aktywnych gospodarczo oraz mających miejsce zamieszkania i pozwolenie na pobyt w państwie członkowskim obywateli tureckich ma zastosowanie w przypadku członków rodzin tureckich pracobiorców zgodnie z art. 13 decyzji nr 1/80, czy też prawo to znajduje zastosowanie jedynie w przypadku członków rodzin samozatrudniającego się obywatela tureckiego zgodnie z art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie 1 w związku z pytaniem 2 odpowiedzi twierdzącej Trybunał proszony jest o wskazanie, czy ustanowioną w art. 13 ust. 1 decyzji nr 1/80 zasadę standstill należy interpretować w taki sposób, że nowe ograniczenia, które są „uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, [...] właściwe do zapewnienia realizacji zasługującego na ochronę celu i nie wykraczają] poza to, co konieczne do jego osiągnięcia” są (z zastrzeżeniem względów określonych w art. 14 decyzji nr 1/80) zgodne z prawem?